

Sygn. akt II Ka 171/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Bogdan Górski
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk (spr.) SO Teresa Zawiślak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Defut-Kołodziejak

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2013 r.

sprawy **Z. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 §2 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 lutego 2013 r. sygn. akt II K 630/12

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną; zasądza od Z. P. na rzecz Skarbu Państwa 100 zł tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II Ka 171/13

UZASADNIENIE

Z. P. został oskarżony o to, że:

w dniu 01 stycznia 2012 roku około godziny 2.00 w nocy pobił oskarżyciela prywatnego G. C. powodując u niego obrażenia ciała w postaci zasinienia oczodołu lewego, wybroczyn krwawych łokcia prawego, przedramienia

prawego oraz prawego bicepsu, co naruszyło czynności narządu jego ciała na okres poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 kk,

Wyrokiem z dnia 14 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach:

I. oskarżonego Z. P. uznał za winnego tego, że w dniu 01 stycznia 2012 roku około godziny 2.00 w nocy w S. w lokalu (...)uderzając pięścią w twarz oraz zadając uderzenia pięściami po całym ciele G. C. spowodował u niego obrażenia ciała w postaci sińca oczodołu lewego oraz podbiegnięcia krwawego w obrębie przedramienia prawego 1,5x1 cm oraz podbiegnięcia krwawego w obrębie ramienia prawego 1x1 cm a na skutek uderzenia pięścią w twarz spowodował jego

upadek na ziemię i powstanie obrażeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego w okolicy łokcia prawego 6x4 cm, które to obrażenia należą do kategorii lekkich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na okres nie przekraczający 7 dni tj. popełnienia czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 157 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 2 kk skazał go na karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych;

II. na podstawie art. 47 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego nawiązkę w wysokości 1000 (jeden tysiąc) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

III. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty kwotę 100 (sto) złotych oraz kwotę 212 zł (dwieście dwanaście) tytułem zwrotu wydatków związanych z opinią biegłego;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego G. C. 300 (trzysta) złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zarzucając orzeczeniu: na podstawie art. 438 par. 3 kpk błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony Z. P. dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Podnosząc ten zarzut, wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego mu czynu, ewentualnie,
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach celem przeprowadzenia kolejnych dowodów w sprawie, których oskarżony nie mógł wskazać do przeprowadzenia tj.
  - przesłuchania świadków zdarzenia A. O. (1) i A. O. (2) zam. ul. (...) (...)-(...) S. z uwagi na to, iż ci świadkowie w czasie trwania postępowania w sprawie przebywali poza granicami kraju;
  - dopuszczenie dowodu z oględzin miejsca zdarzenia, który to dowód może wyjaśnić okoliczności zdarzenia, jego umiejscowienie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Argumentacja przedstawiona w apelacji obrońcy oskarżonego - wobec jej bezpodstawności - nie mogła wywołać oczekiwanych i postulowanych przez skarżącego rezultatów.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji w prawidłowy sposób zebrał i ocenił dowody oraz okoliczności ujawnione w toku tego postępowania, a na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Nie budzi także wątpliwości, że postępowanie w przedmiotowej sprawie zostało przeprowadzone starannie, a podstawę ustaleń faktycznych stanowił całokształt okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz przedstawionych w uzasadnieniu wyroku motywów, jakimi kierował się Sąd Rejonowy oceniając tenże materiał dowodowy, wskazuje na to, iż Sąd ten nie popełnił błędów, jakie zarzuca mu skarżący. W ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach, twierdzenia podnoszone przez obrońcę oskarżonego w apelacji, nie znajdują potwierdzenia w aktach sprawy, a stanowią jedynie polemikę z oceną dowodów poczynioną przez Sąd Rejonowy. Potwierdzeniem tego jest również lektura akt sprawy II K1/13, gdzie oskarżonym był G. C., która to sprawa zakończyła się umorzeniem postępowania.

Zasadnie bowiem Sąd I instancji ustalając w sprawie stan faktyczny oparł się w tej mierze głównie na spójnych logicznie zeznaniach pokrzywdzonego, odnosząc je następnie do innych dowodów potwierdzających zaistnienie wskazanych w nich okoliczności. W pierwszej kolejności nie sposób jest nie zauważyć, że nawet sam oskarżony nie kwestionuje tego, że podczas imprezy sylwestrowej to on słownie zaczął pokrzywdzonego, a następnie odepchnął go. Zatem już z jego relacji jasno wynika, że to on był stroną prowokującą całe zajście. Wprawdzie twierdzi on jednocześnie, iż zaistniałe zdarzenie ograniczyło się jedynie do upadku pokrzywdzonego, a następnie jego ataku, niemniej jednak Sąd Rejonowy

słusznie uznał, iż wersja ta stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia grożącej mu odpowiedzialności karnej. Wyjaśnieniom oskarżonego, w zakresie, w jakim nie przyznaje się on do popełnienia przypisanego mu czynu, przeczą nie tylko zeznania pokrzywdzonego, ale i kontekst sytuacyjny całego zdarzenia, jak również zaistniałe w związku z nim okoliczności. Trudno bowiem uznać za logiczne tłumaczenie Z. P., iż zasinienie oczodołu powstało na skutek uderzenia pokrzywdzonego w szafkę, w sytuacji gdy takim wnioskom przeczy treść opinii biegłego chirurga. Potwierdzeniem prawdziwości złożonych przez G. C. zeznań, co do zachowania się oskarżonego jest w szczególności fakt, iż bezpośrednio po całym zdarzeniu jego żona próbowała wezwać policję, zaś on sam udał się do lekarza, celem opisanego doznanych obrażeń. Lektura akt sprawy wykazuje ponadto, na co również w pełni zasadnie zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że wersję zdarzenia zaprezentowaną przez pokrzywdzonego potwierdza także dołączona do akt sprawy opinia biegłego lekarza chirurga, który przyznał, że obrażenia stwierdzone u G. C., tj. zasinienia oczodołu lewego, wybroczyn krwawych łokcia prawego, przedramienia prawego oraz prawego bicepsu, mogły powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzonego. Na uwagę ponadto zasługuje w tym miejscu fakt, że opinia ta nie była przez żadną ze stron w toku postępowania kwestionowana. Dodatkowo należy zauważyć, iż jak wynika z zeznań pracowników ochrony J. P. i G. T. to oskarżony był bardzo zdenerwowany po incydencie, zdecydowano nawet nie wpuszczać go ponownie na salę. Jednocześnie jak wynika z opinii biegłego chirurga znajdującej się w aktach sprawy II K 1/13, w której oskarżycielem prywatnym był Z. P., biegły nie odnotował obiektywnych skutków urazu powodujących naruszenie narządów ciała lub rozstrój zdrowia Z. P.. Potwierdza to tym samym ustalenie, że to oskarżony podczas incydentu był stroną atakującą.

Dlatego Sąd Rejonowy słusznie uznał, iż prezentowana przez oskarżonego wersja stanowi jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do uniknięcia grożącej mu odpowiedzialności karnej.

Podsumowując powyższe rozważania, zdaniem Sądu Okręgowego należy zwrócić uwagę, iż zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji na podstawie zgromadzonego w toku przewodu sądowego materiału dowodowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia. Obiektywny materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie, jednoznacznie wskazuje, iż agresywne zachowanie się oskarżonego podczas zabawy sylwestrowej stanowiło wyodrębniony fragment zdarzeń, jakie miały miejsce tamtej nocy.

W ocenie Sądu Okręgowego w Siedlcach ustalenia poczynione w tym zakresie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach są zatem prawidłowe i należy stwierdzić stanowczo, iż Sąd ten nie popełnił błędów, jaki zarzuca mu skarżący w pisemnej apelacji.

Tak jak nie budzi w ocenie Sądu Odwoławczego wina oskarżonego odnośnie przypisanego mu w wyroku czynu, tak również z pełną akceptacją spotkało się orzeczenie w zakresie wymierzonej mu kary. Wymiar orzeczonej kary czyni zadość wymogom płynącym w tym zakresie z przepisu art. 53 kk i nast. Odpowiada on bowiem stopniowi winy oraz społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej szkody, a także uwzględnia cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie również nie wymagało ingerencji ze strony Sądu Odwoławczego.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 3 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.).

Mając na uwadze powyższe i na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.